

AKADEMIJA PRIMIJENJENIH UMJETNOSTI
SVEUČILIŠTA U RIJECI

VIDLJIVA I NEVIDLJIVA OPASNOST

„Uči samu sebe“

Predmet: Semiotika slike
Studentica: Denise Martinis
1.god.dipl. Primijenjena umjetnost
Mentor: izv.prof.dr.sc. Sanja Bojanić

Taj dan je kao i tisuću njih prije toga odlučila otići kući u Rovinj, bio je petak i jako puno ljudi ide vikendom iz Rijeke u Istru. Gužva u autobusima, javni prijevoz, dugo putovanje nikad joj nisu stvarali probleme, dapače, uvijek je voljela duge relacije u autobusima jer je mogla čitati knjige i slično. Tog dana, međutim, sjela je na slobodno sjedalo pri kraju autobusa i tik prije nego je autobus krenuo preplavio ju je neobjašnjiv i nikad prije doživljen osjećaj nedostatka zraka, vrtoglavice i potrebe za povraćanjem. Brzo je izašla vani i srećom naknadno je došao drugi autobus u koji se mogla ukrcati.

Cijelim putem se borila s tad još nepoznatim neprijateljem. Mislila je da će proći, da joj je nešto naškodilo, međutim, vrijeme je prolazilo a njoj nije bilo bolje. Mučnina joj nije dopuštala da može koristiti javni prijevoz, sjesti u kafić, ne može biti kod prijatelja u stanovima ili bilo kakvim zatvorenim prostorima osim u svojoj kući.

Približilo se vrijeme kada je morala ići na Erasmus u Ostravu. Nakon pregleda kod doktora, obiteljska joj je liječnica prepisala tablete za čir jer se nekako mislilo da zbog genetskih predispozicija u obitelji, možda pati od tih smetnji. U Ostravi su tablete djelovale kao placebo jer nije imala problem sa čirom a i problema s mučninama bilo je puno manje. Nakon povratka u Rijeku na akademiju problem se vratio na staro i kako je jako puno vremena provodila sama kući (naravno zbog toga jer joj je svaka osoba i mjesto stvaralo napadaje panike) shvatila je da je anksiozna.

Puno se stvari promijenilo od tada u njenom pogledu na svijet, mogućnostima i pristupu stvarima. Stvari koje joj nikada prije u životu nisu stvarale problem, sad ih se bojala. Javna okupljanja, velike grupe ljudi, javno izlaganje na fakultetu postali su joj noćna mora do te mjere da je u torbi uvijek nosila vrećicu u slučaju da joj se od napadaja panike krene povraćati. Krenula je predviđati situacije u kojima bi joj moglo pozliti, koristila je svakakve metode kako bi spriječila napade. Kada bi se vozila javnim prijevozom i netko bi sjedio pokraj nje, bio je to automatski okidač za javljanje strašne mučnine i potrebe za povraćanjem, koje je pokušavala neuspješno kontrolirati tako što se štipala za ruku ili grebla noktima bilo koji dio tijela ne bi li bol prevladala taj osjećaj mučnine.

Rad je zamišljen kao triptih koji prikazuje tri faze:

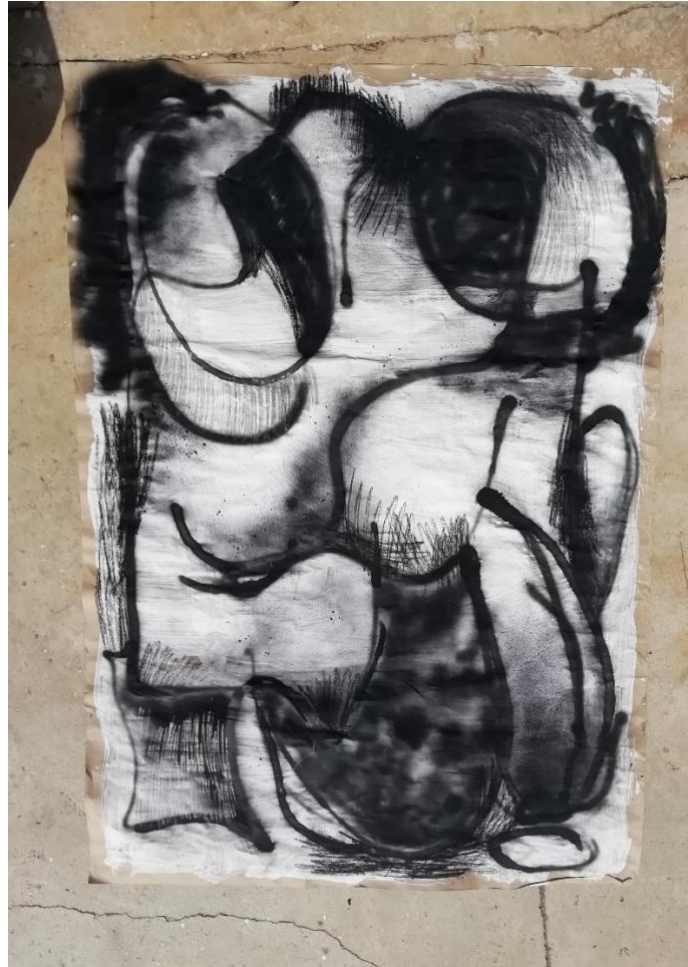
1. fazu ogromnog straha, oduzimanja kontrole i moći;
2. fazu razumijevanja problema, postepenog prihvaćanja
3. trenutna faza samokontrole, prihvaćanja i konkretnog rješavanja problema.

Na faze upućuju boje, linije, kompozicija, energičnost rada...

Prvi rad u sebi sadrži strah i ljutnju. Ti su se osjećaji stvarali prirodno kao odgovor na nešto što se pojavilo niotkud i preplavilo cijelo tijelo koje više nije bilo u kontroli mozga. Strah od nepoznatog i ljutnja prema gubitku kontrole vlastitog tijela. Ključan trenutak koji je preokrenuo sve ono normalno naopačke. Ljutnja ili čak bijes prema situacijama koje su u jednom danu ostale bez kontrole, ograničavanje svega što uključuje svijet izvan četiri zida kuće. Potezi su grubi, u slojevima, nedorečeni, nečitljivi, gusti, zbijeni, međusobno se stvaraju i poništavaju.

Drugi je rad monokroman, sastoji se od crne, bijele i nekoliko nijansi sivih rađen također kombiniranom tehnikom. Crna, bijela i siva prikazuju da novonastala situacija nije prihvaćena u smislu nečeg što će zauvijek ostati, prikazuje situacije koje se i dalje događaju i čija negativna energija preuzima sav onaj pozitivan napor koji se ulaže da se vrati kontrola. Riječ je o periodu velikog učenja samokontrole, ponašanja u društvu, ponašanja na javnim mjestima pa čak i na akademiji, period u kojem se shvaća da nema odustajanja. Linije su jasnije međutim one se u nekim momentima potpuno gube, raspršuju i miješaju.

Treći rad jedini sadrži tople boje iako su njihove plohe i dalje zamućene transparentnim slojem ugljena. Ta magličasta pokrivenost toplih tonova boja simbolizira da je stanje puno bolje, da su se promjene dogodile međutim da i dalje postoji prostora za rad na emocijama, izražavanju istih. Linije koje su vidljive u radu više nisu potaknute čistim bijesom već su fluidne, lakše i prirodnije. Crne plohe gotovo su zanemarive naspram onih na prethodna dva rada.

